

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 128. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm4325/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ren, der er saa til og slet besjunget som han, saa man vel maa sige at han har været en Martyr, et fint Bidne om den Uforstand paa Middelalderen og overalt paa Hjertet, der selv hos Digteve, var almindelig i den sidste lange Winter, Ragnarotes Høvdsel, og saavist som Sanders Knud Lavard er et daaetligt arbeide i det Hele, findes der dog flere end ikke Glint af Gotsesse, end i nogen anden Bearbejdelse. Hvad nu mit Vers angaaer, da er det vel har, som i Tiden, at efter Saga kommer Kjæmpesisen, og Rimet har adskillige Spor af, at jeg violelig var paa Vei til at gaae over fra Disland til Sjolund, at Usærsen var hættad bortdampet, og at Hjertet begyndte at komme til Ærde, men det er tillige aabenbart, at jeg endnu stod mellem Sne som en Vintergjæl og Sommerne, at jeg nok vilde være en dustende Blomst, men vilde groe paa Jyskierget, og indbildte mig at jeg der var nærmere ved Himlen end i den lave Eng, fordi jeg ingen Lyft havde til at fornødres, ingen Høvstand paa den ydmige Hoihed. Hvad jeg gjorde Knud til, var jeg selv, en Son af Hebenolds kærlige Kjæmper, som vil stundom maatte grede, naar jeg lyttede til Hjertets bevægende Toner, men bluedes hættad ved Taaren og sagde

Heel fager er den gamle Sang,
Men alt for violelig den klæng.
Gaa hug jeg Sporen min Hest,
Og reed af som jeg kunde bedst.
Milt Dødspingrid til Ærden.

Betrakter man nu Rimet som historisk, da er det Dom allerede fældet, dersom Knud var, hvad jeg tænkte, en hjæltig, kristelig Ridder, thi det er han ingenlunde i min Sang, og den var da indelig usand, om den ogsaa udvores holdt sig til Historien. Det gjør den violelig undtagen i Versene om Inaeborgs Mattesæde, der ikke engang ere en rimelig Tilfældning, thi vel kunde hun vaage og have Varsel, men ikke vel finde ens, og endnu mindre bede indelig til Gud uden at føle Linbring. Dog paa Ven havde jeg, desværre, daengang ei synnerlig Høvstand, saalidt som paa Historiens Sammenhæng, hvilken jeg vel ahnede og kævede, men ei saae, fordi jeg ei havde Gud levende for øje. Ogsaa i denne Henseende spører man imidlertid Begynnelsen til en Overgang, men med vakkende Trin; og Sagner om Kilben er rettelig udlagt om Dalsdemar, jeg solte Nødvendigheden af at betragte Historien som Guds Farverige Husholdning, men dunkel og forvirret var min Forestilling derom.

